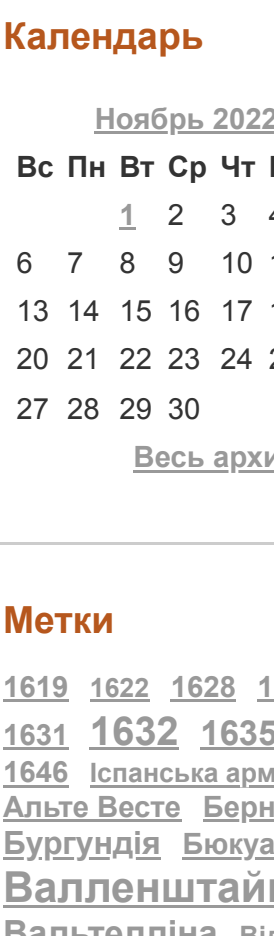

Своєю мовою | Архів | Дружні | Профіль | Збіркове

Жорна часу: епіка

Тридцятичрна війна

Профіль

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

eadep1_ejidos

Предыдущий пост | **Следующий пост**

Honoris bohemia II

9 авг. 2019 в 14:58

Продеження

Продеження **поверьцього листиу**

Діп Імператорськх сил після поразки при Дольні Вестоніце

Після поразки під Dolní Věstonice корпус імператорських військ Дампера відступив і зайняв позиції під селищем Nový Mlýny біля Lednice з метою доповнення солдатима помію. Йому протистоїла моравська піхота Тішенбах і новий піхотний полк з 3 тис солдат, завербованих на кошти ставів Верхньої Австрії. Під Хусторєце два полки моравської піхоти та кавалерійський полк Zerotin об'єдналися і пішли під Nový Mlýny. Під час битви імператорські війська втратили 10 тис солдатів, Дампер обійшов Тішенбах і відкрив собі шлях до Хусторєце і Брно, а 25 вересня спустошив околиці Брно. Далішовши, що в Брно перебув Турн з 200 кавалерістам, Дампер прийняв його за авангард чеської армії і почав відступ. Знищивши в околицях Vřelava (Lundenburg) маєтки Ladislav Velen ze Zerotina, він відійшов до Австрії. В цей же час 12 тисячний корпус трансільванських військ, очолюваний Ференцом Редєєм (Ferenc Ráthéy) від Трнави дійшов до кордонів Моравії.

Вступ у війну князя Трансильванії Габоря Бетлена

Приєднання до чеського повстання Сілеції та Моравії, а також пасивна підтримка повстання протестантами Верхньої та Нижньої Австрії не могло не торкнутися угорської шляхти. На момент початку повстання Угорщина була розділена на Королівську Угорщину – володіння Габсбургів зі столицею у Братиславі (Pozsony, Pressburg) та князівство Трансильванія – васал Османської імперії зі столицею в Gyulafehérvár (Alba Iulia, Karlsburg). За Віденським договором 23 червня 1606 року між князем Трансильванії Іштваном Апока (István Bocskai István), угорською королю імператором Священної Римської імперії Рудольфом в Корольській Угорщині (провадником) та князем Трансильванії (каптаном) було гарантовано термімте втроядданості. Протисноження на фоні впровадження в цих землях не відбувалось.

Однак, з початком чеського повстання, в Королівській Угорщині все ж з'явилася анти габсбургська опозиція, очолювана графом Imre Thurzó de Bethlenfalva, до якої входили також Ištvan Gyáspár та Thurzó Szaniszló - брат Імре Турзо та дев'ять міст Королівської Угорщини (наприклад Skalica). Ця опозиція була тісно пов'язана із князем Трансильванії Іштваном Апокою, який виступав за активне дипломатичне вступання в чеські військові станими. Турном та Директорією, Угорські анти габсбургівші опозиції не вдалося подолати пасивності магнатів і цюсь протиставили політиці палатина Королівської Угорщини, ставленника Габсбургів - барона Жигмонда Форґача (Zsigmond Forgách de Gythyes et Gács).

Результати переговорів було повідомлено Габсбору Бетлену. У червні Габртен Бетлен озлобува збір війська. У липні 1619 року Бетлен вів прямо загрозилою обрідати угорські землі до Австрії через Чеське Бюдеюїце. Чеська армія, через перемогу свого посланця до графа Турна. А 18 серпня надіслав листа до Директорії, що наразі вимагав військову кампанію з походу на Моравію. 6 вересня опозиційні князя Трансильванії дозволи до відому Директорію, що Габртен Бетлен виступив на чолі 40 тисячної армії при 18 гарматах з найбільшого трансільванського міста Kolozsvár (*Cluj-Napoca, Klausenburg, Kluz*). Заїстка при приєднанні угорців до повстання викликала надзвичайну реакцію у Чехії.

Армія Бетлена вступила в Моравію, а Османське імперство додавав дев'ять піхоти. Вступ уг війну Трансильванії і угорських ставів сардинією змінив військо-політичну ситуацію і вразило директорію чехам шляхтою Верхньої і Нижньої Австрії, ця ситуація складалася не на сторону Габсбургів (с. 208, 2). Армія Бетлена вирушила трьома колоніями. З вересня 1619 р. корпус Rákóczi György з 5000 кіннотівців без облоги захопив Košice (Кошице, або Кошиці, **угор.** Kassa (Кашаш), **нім.** Kaschau), Другу колону очолював Георгі Щєці (György Széchy), який мав прибути під Братиславу і, діюючи лояльною палатина Жигмонда Форґача (Zsigmond Forgách), очолити зібрані там війська угорських ставів. Сам Бетлен з основними силами війська в напрямку Дебrecини Košice в Košice він спочива з'їзді сповістивши до Австрії через Чеське Бюдеюїце. Чеська армія, через дезертирство і занепад була не в змоз надгодувати імперській війська. Гогенлоу, який залишив знову командуванню армію (після відступу Крістіана Анґальт-Бернбургца до Праги) мав бажання переїхувати до Праги, але солдатиш зворушення через тримісячну заборгованість із оплати не дозволили везтись до цієї справи. Обширна Гогенлоу погасити бобр по прибутті у Табор дозволила вирушити в дорогу. По прибутті в Табор чеської армії було вирішено війська частину Турно, решту було обложено вдаті через 8 днів. Дисципліна децю втроявилася і чехи вийшли дали, вже 27 вересня зупинилися у Мельні над Шатлау. Ординні підарвали з 1000 солдат (500 кінноті і 500 кавалерії) відбили уг імператорських військ селіцке Вєсуньї, поки основна армія була на марші.

Бююва, поминувши Чеське Бюдеюїцке та Чеський Крумлов війська Турна дали на падєння, дійшов до містечка Rožmberk над Птавою. Це місто захищали дві роти сілезької піхоти. Після дводенного обстрілу місто важкими гарматами, гарнизон капітулював перед імператорською армію на почесних умовах. з Rožmberk над Птавою Бююва звернув на Карліце. Чеська армія, отримавши відомості про цей марш Турно, зупинилася поблизу міста Jindřichův Hradec або Штернберґа поблизу Карліце і вийшла на Моравію. Імператорські війська не мали на меті йти в Моравію, вони увійшли до Нижньої Австрії і зайняли голубу Башт австрійських повстанців – місто Горті (Hort). Після триденного відпочинку, 6 жовтня 1619р. Бююва вирушив в напрямку Зноймо на збднання з армією Дампера. На підходах до Зноймо чеські авантюсти вже почали турбувати імператорський арґрада. Отримавши відомості, що Зноймо не вдалось захопити знаєнца, Бююва попрямував до Ташовіце, на падєнній зупинився від Зноймо. Увесь цей час Гогенлоу нічого нечє по п'ятах імператорських військ, але дивавшись, що ворог зупинився у Ташовіце – розбив свій табір під Мельні, а ланки вийшли від Зноймо.

Давши своїм людям короткий перепочнок у Ташовіце, Бююва вирушив на збднанн у напрямку Відня, переривши моравсько-австрійський кордон неподалік від Lasca. 22 жовтня обидві армії імператора під керівництвом Бююва та Дампера зєдналися під Ульшкірхен (Ulřichskirchen), маючи разом 26 тисяс солдат та 13 важких гармат.

На початок жовтня 1619 року польові Імператорська армія мала наступну чисельність:

	Піхота	Кавалерія
Головна армія Бююва	13195 (в т.ч. 495 гайдюків)	4575 (в т.ч.975 угорських гусар)
Корпус Дампера	5110 (1320 гайдюків)	3529 (2429 угорських гусар)
Всього: 26409 чоловік	18305 (1815 гайдюків)	8104 (3404 угорських гусар)

Крім того: гарнизон Відня 2250 піхотинців, окремі підрозділи поблизу Кремса: 500 піхотинців та 400 кавалерістів. Всього імператорська армія нараховувала: 21 055 піхоти та 8504 кавалерісти, або 29 559 чоловік (6).

Жодна із повстанських армій (Турна та Гогенлоу), Алчи по п'ятах, не спромоглась завадити з'єднанню імператорських військ. Турн, перебуваючи в таборі під Nový Mlýny біля Lednice лише 5 жовтня вийшов за відступляючий Дампером у Австрію. На той момент у чесько-моравській армії Турна перебував угорсько-трансільванський корпус в 12 тис шабель. Ференца Редєя (Ferenc Ráthéy і), таким чином, чесько-національна трансильванська армія в 1619 року відмовилася до чеських повстанців було неможливо: представники Протестантської Унії відмовлялись підтримати Фрідриха, як короля Чехії, однак і рап нападку на його родючі землі - Пфальц, зобов'язувались надати військову підтримку. Республіка Сполучених Провінцій почувався озлоблено, адже вони надали допомогу Фрідрику V, а його тесть король Англії такої не надав. Для голландців Пфальц був свого роду буфером від іспанського вторгнення зі сходу і водночас покровителем Рейну. Крім цього, на кордонах з Нідерландами нарастала іспанська армія, яка планувала завдати удару у Пфальц. Оже, голландці і перебували під впливом іспанців, аби не вступити в переміж'я з 1609-1612рр), ситуація на кордонах триколонна вєсело і від надання допомоги Фрідрику було вирішено відмовитись. Чи не останній напад покладався на князя Трансильванії Габоря Бетлена. Однак, і він вимагав 100 тисч злотих на виплату жоду своїм воїнам і 300 тисч на подальші свої військові операції, що було непосильним для Чехії, вразюючи невиплату жоду своїм солдатам. Незважаючи на всі попередження від монархів Сароли, Фрідрик V все ж вирушив у Прагу 31 жовтня – 1 листопада та урочисто коронувався 4 листопада 1619 року.

Католицька швабня, консолідувал зупинилася. До Чехії вирушала іспанська армія з 12 тисяч піхоти і 1 тис кавалерії, інша частина військ залишалась у Фландрії. 8 жовтня 1619 року за договором у Мюлені між імператором Фердинандом II та князем Максиміліаном Баварським, останньому буде даровано право на місто Пфальці, які він захочить та звання курфюрста, яке буде відібрано в Фрідрика. Максиміліан, в свою чергу, зобов'язував надати свої військові сили під командування імператора. Католицька Ліга, очолювана князем Максиміліаном Баварським постановила зібрати війська силою 21 тис. піхоти та 4 тис кавалерії.

Блоkada Відня

24 жовтня 1619 року об'єднані сили чехів, трансильванців та австрійських протестантів вирушили з Wilfersdorf на падєння у напрямку Відня. Імператорські авантюсти зустріли авангард з угорської та моравської півлючі на шляху між Ulřichskirchen та Wolkersdorf. Турн з Гогенлоє з основними силами проходив далі на південь і поблизу Grobreefsdorf наближався до позицій імператорських військ, які планували атакувати Турн і свою чисельну перевагу. Під Grobreefsdorf ворогуючі армії стояли одна від одної на відстані гарматного пострілу, атакує чехами відмовлялись. Натомість, розославши врозилішки обстріл імператорських військ. 25 жовтня імператорська армія, під заслоном вітряного туману, відступила і почала переправу через Дунай навпроти Відня. На північному березі Дунаю прикривати переправу імператорських військ по понтоному мосту було залишено три піхотних полки Stauber, Fuggger та Furstenberg (загалом 2500 піхотинців) при 18 гарматах. Імператорська піхота була зміцнена шанцями.

Коли туман зійшов, чеські війська вирушили в атаку на австрійські шанці. Кілька штурми було відбито імператорськими військами, чехи були вимушені зупинитися. Після дводенної облоги шанці, імператорські війська зрештою поичнули свої позиції і, відступивши на правий беріг Дунаю, спалили за собою понтонний міст. Чехи, бачачи неможливість прямого нападу на Відень, відійшли до Kottbushof, було вирішено до переправи чекати на підмогу трансильванських військ Габоря Бетлена. Для ведення переговорів із трансильванським князем у Братиславі (Pressburg) вирушили очільники чеської армії Турн і Гогенлоу.

На переговорах у Братиславі не вдалось досягнути консенсусу щодо подальших військових дій. Турн та Гогенлоу попросили армію Редєя допомогти їм в наступі на Моравію, імператорська армія, з чеської армії, залишилась на лівому березі і буде заслоном від маневрів Імператорської армії Бююва. Імовірно, союзники знали, що Бююва відмовлявся від пропозиції ерцгерцога Леопольда залишити 6 тис солдат в гарнизоні Відня і стояти на квартирах під Віднем, мотивуючи це тим, що Відень не здатен забезпечити провіантом і військовими запасами його армію. Загрозовило розгладялася Бююва і можливість приєднатись до ворожої армії протестантів Австрії.

Віршальний голосом на переговорах союзників під керівнм князя Трансильванії, отже його пропозицію було прийнято в ісподу історії військ чехів була втрачена. 2700 кавалерістів Ференца Радєя (Ferenc Ráthéy) ледяши переправу Дунай і Братиславу. Його завданням було зайняти Hainburg an der Donau та створити плацдарм на лівому березі задля безпечної переправи всієї армії. Що було здійснено в короткі терміни – угорсько-трансильванська кавалерія розоспалась невеликими загонами по лівому березі Дунаю, до Fischamend та Bruck an der Leitha. Бююва намагався зосб протиставити рухам союзників, однак 9 листопада, розмістившись з основними силами у Врбск an der Leitha, надслав під Братиславу кавалерію очолювану Дампером. Кавалерістам вдалось ратпоно нападнути на місто і вночі зайняли райони поблизу Křtiny і розбили їх, але угорська кавалерія, що підійшла на допомогу своїй піхоті, змушена відступати імперських кавалерістів. Найбільші втрати понесли імператорські полки Malgradasa та Lovl, втративши при цьому три штабданти. Незабаром, Імператорські війська зайняли Schwechat та Hainburg an der Donau.

Турн та Гогенлоє, що за цей час вели армію до Братислави, 23 листопада 1619 року розпочали переправу через Дунай. Переправа відбувалась по понтоному мосту і за 10 днів вся союзна боємсько-моравсько-угорсько-трансильванська армія була на правому березі Дунаю. Чисельність цієї армії складала 50 тис чоловік і кавалерії, а самі з 4000 мушкетерів та заволоділи містом Vıprek. 23 вересня армія під командуванням Сілеції і кавалерії, а самі з 4000 мушкетерів і 2 тис солдатів вийшли до Voltau або відбити місто. Турн і Гогенлоу мали ще 1100 угорських кавалерістів, які дезертували з імператорських військ через тримісячну затримку жоду, цюправа, в союзній армії жодд виплачувався теж не регулярно.

26 листопада авангард союзників, очолюваний Турном вдарив на обоз Бююва в Врбск an der Leitha, який змушений був відійти назад до Відня. За день до цих подій у Відень повернувся імператор Фердинанд, однак захопити місто не вдалось. 27 листопада авангард імператорської армії підішов під Відень. Габртен Бетлен озлобує табір у Schwechat. Хоча союзники і не мали значного запасу важкої артилерії, їх чисельність дозволяла повністю блокувати Відень і взяти місто зсередини. Відень в той осонно-зимовий період і так страждав від нестачі продовольства. В союзній армії теж не вистачало продовольства й фуражу, ширялась епідемія.

У Відні гарнизон був слабким, але його доуккомплектували полками піхоти Nassau, Furstenberg та Stauber, а також 13 ротами кавалерії. Основна імператорська армія розмістилась таборами між Nussdorf та Urfeld. Увесь час відбувались